

కారుకథలు

నాగరికత అంటే . . . ?

నాగరికత అంటే ఇది కాదురా ఆర్థం, విద్య నేర్చి సంఘాన్ని సాంఘికంగా సంస్కరిస్తూ, బాధ్యతను నిర్వర్తిస్తూ కాలానికి అనుగుణంగా పురోగమించడమే “నాగరికత” అని ఎన్నో సార్లు మా శంకరానికి చెప్పేను.

ఎక్కడెక్కడో తిరిగిన చెప్పులకాళ్లతోటే ఇల్లంతా తిరుగుతాడు శంకరం. పైగా వంటచేసే ఇంటిలోనికి కూడా చెప్పులతోటే జొరబడుతాడు. “ఇదేం విపరీతం రా” అని ఎవరైనా కోపం చేస్తే — “నాగరికత” అని సమాధాన మిస్తాడు. ఇది ఇరవయ్యో శతాబ్దం. ఈ నాగరికతాయుగంలో ఇటువంటి పనులు పరవాలేదు ... అంటూ తన చర్యలను నాగరికతపేరుతో సమర్థించు కుంటాడు.

ఎక్కడెక్కడ తిరిగి వచ్చిన గుడ్డలతో కాళ్ళు కడుక్కోకుండా అన్నానికి తయారవుతాడు. శుభ్రంగా కాళ్ళూ చేతులు కడుక్కొని మంచి గుడ్డకట్టుకొని భోజనంచేయరా అంటే “నాగరికతా యుగంలో కూడా మళ్ళూ; దళ్ళూను ... మీదంతా చాదస్తం” అని విసుక్కుంటాడు ... నాగరికతకు ... మడికీ ... శుభ్రతకూ ... ఏమైనా సంబంధం వుందా?

అయితే ఆర్థంలేని అపసవ్యపుపనులన్నిటినీ నాగరికతపేరుతో చేయాల్సిందేనా...? నాగరికత అంటే ఇదేనా...?

నంద్యాల కొండమాచార్యులు.

అమాయకుడు

పూర్వం ఆ రే బియా దేశంలో ఓ అమాయకుడుండేవాడు. ఆతనికి ఈ ప్రపంచంతోనూ, యీ ప్రపంచంలో నివసించే జీవకోటితోనూ ఏమాత్రంపనే లేదు. తా నెప్పుడూ ఆ లోచనతోనే కాలాన్ని వ్యర్థపరచేవాడు. ఆతనికి ఉన్నటువంటి సందేహమల్లా ఒకటే.

లక్షలాది నక్షత్రాలు తేజోవంతంగా ఎలా మెరుస్తూంటాయి. అవి భూమికి ఎంతదూరంలో ఉన్నాయో, అవి ఎలా నిరాధారంగా ఆకాశంలో నిలుచున్నాయో, వాటికి ఆరాత్రి ఎలా కాంతి వచ్చిందో అన్నసందేహాలతో మ్రగ్గుతూ యుండేవాడు.

పగలంతా ఆలోచనా, రాత్రులంతా తనదృష్టి ఆనింగిలో మెరసే నక్షత్రాలపైనే ఉండేది.

అది అమావాస్య ఆర్ధరాత్రి. అలా పోతున్నాడు అమాయకుడు. నక్షత్రాలు దేదీప్యమానంగా వెలుగుతున్నాయి. వాటినిచూస్తూ పోతూ పోతూ ఓ పాడు అగాధమైన సూతిలో పడ్డాడు. అదృష్టవశాత్తు నీరు లేదు. మెత్తటిగడ్డి శరణ్యమైంది. అమాయకుడు తన్ను రక్షించమని గోలున కేకలు పెడుతున్నాడు.

ఓ అపరిచితుడు పెద్దత్రాడు తెచ్చి సూతిలోపలికి పడలుతూ “ఓ తెలివి లేనివాడా! ని పాదాలక్రింద ఉన్న భూమిసంగతి, ఆ భూమిపై మసలేటటువంటి జీవరాసుల విషయం యామిత్రా కుణ్ణంగా తెలుసుకో. నీసహాయము వాటికి ఉంది. వాటిసహాయం కూడా ఇటువంటి సమయంలోనే కాకుండా ఎల్లప్పుడూ నీకు ఉంది. అంతేగాని అందని ఆకాశం, ఆకాశాన్ని

అంటిపెట్టుకున్న నక్షత్రాలకొరకూ అగ్రులు చాచకు” అంటూ బుద్ధి చెప్పి హబ్బాత్తుగా మాయమయ్యాడు.

అమాయకుని కండ్లు చీకట్లు క్రమ్మాయి. తిరిగి కండ్లు తెరచేసరికి తానో దివ్యమైన దేవాలయంలో ఉన్నట్లు గ్రహించాడు. భగవంతుడే తనకు జ్ఞానోదయాన్ని ప్రసాదించాడని నిరారణ చేసుకుని దేవుని ప్రార్థిస్తూ తనత్రోవను పోయాడు. బొంతుల ఆస్పారావు.

“టిప్ ఫ్ టూట్”

నాకు భోజనాసంతరము తమల పాకు వేసుకోవడం అలవాటు. అనాడు “స్వా ఇయస్సు డే” కడుపు నిండా మాంసాలతోను, పిండి వంటలతోను, కొబ్బా కొట్టాను. కిల్లిమఖానానికి ప్రయాణము సాగించాను. “ఓయి, ఓ కిల్లి కట్టవోయ్” అన్నా నా పాపుకిపరుతో! బాబూ! మిరా? ఖారా? మిరా! అన్నాను. అయన కిల్లి కట్టున్నాడు. అంతలో ఆ దుఖాబము ముందరే వ్రేలాడుతున్న అరటిపండ్ల గెలపై చేయేసి చూస్తున్నా:— బాబూ దానిపై చేయి తీయండి; తీయకపోతే పళ్ళురాలాయి. అన్నాడా పాప్ కిపరు. నిర్ఘాంతపోయాను. సరే అన్నాను. అట్టే ఆలోచించాను. సరిఅయిన జబాబిప్పడానికి ఒక్క ఆలోచన తట్టింది. యిలా జబాబిచ్చాను. ఓయి, కిల్లిలో సున్నం మాత్రం అధికం రాయడం. సున్నం అధిక్మైతే, దపడ వాచిపోతుంది. ఆనగానే తల దించుకొన్నాడు. దానితో జన్మ జన్మాంతాలవరకు, మాటలలో జాగ్రత్త వహించాలని ఒట్టువేసుకున్నాడు. సరిపోయిందా?

రాధామోహన్ పట్నాయక్.